

hesi liva av, men hondin á veljaranum er stór og greiflig. Væl lýsir myndin teir kostir, vanligi feroyingurin hevur í at velja, tá ið hann verður kistaður á val og væl veit, at litið er í at velja, myndin er einföld, men sigur alt uttan óneyðugt roks. (s. 12.). Øðrvísi verður tað sagt í aðrari tekning, har veljarin sigur: — Nú havi eg gjørt mina skyldu, so er bert eftir at vóna, at tað ikki fær nakrar avleiðingar. (s. 24). Hetta er onnur síða av Óla Petersen, tí oftani eru viðmerkingarnar og tey orð, hann leggur fólki í munnin, eins greiðar, speisamar og rakandi sum tekningar hansara. Hoyr hesa! Hetta er viðmerking til, at langt um leingi hevur eydnast at fáa nýggja landsstýrissamgongu, tekningin ber heitið: Endabrestur (s. 43) og á henni siggja vit varaløgmann og lögmann við hvar sinum spanskrovi, á gólvnum liggur heldur fjákkutur, bukaður feroyingur við berum rassi hægst, varaløgmaur mælir: Nú mugu vit heldur taka um endan Atli. Her er alt við, skemt, speisemi, samfe-

Alment innlit

— Tá je havi sløkt ljósið, heldur tú skjólini fyrri nösina á honum í fimtan sekund

14. juni 1991.
Landsstýrið hevur gjørt uppskot um alment innlit har undantøkini eru fleiri enn rættindini

"Í tekningunum hjá Óla Petersen stendur feroyingurin oftani bert sum áskoðari í einum samfelag, ið jú er okkara alra, meðan politikarar, vinnulívsfólk, stovnsleiðarar og nevndarformenn bera seg, sum áttu tey samfelagið einsamøll."

lagsatfinning og spæl við orðum. Um ta litlu virðing nógvir politikarar visa fólkinum og hvussu ið ábyrgdarloysið, ið teir oftast sjálvir eiga skuldina í, verður skúgvad yvir á fólkið, visa m.a. hesar tekningar; onnur (s. 32) visir tveir leiðandi tjóðveldispolitikarar, ið koma koyrandi í Tjóðveldisbussinum, á ferðaskeltinum stendur: Ikki á leið, samstundis sum tann, ið koyrir bussin blinkar til vinstri og rættir armin út til vinstri, verður sagt: Skulu vit royna eitt vinstrasving. Hetta er viðmerking til vekkulu leiðina hjá flokkinum og sipar til viðmerking hjá formanni floksins eftir valósigurin, at kósir nú kanska skuldi leggjast til vinstri, sum um tað at skifta politisk sjónarmið er sum at skifta stóku. Onnur tekning (s. 173) er viðmerking til, at fyrrverandi formaður sambandsflokksins í donskum blað hevur givið øllum politiskum flokkum í Føroyum, uttan sambandsflokkinum,

skyldina í ringu støðuni í landinum. Viðmerkingin hjá Óla Petersen er, at hann teknað fyrrverandi sambandshevdin í veitslubúna framman fyrri hurðina til stóra veitsluhøll, standandi ovast á reystari trappu; i hondini hevur hann langa rokning, niðan fyrri trappuna stendur vanligi feroyingurin og gløir. Við sjampagnuglasinum hægst og við sigar í hini hondini sigur sambandshevdin: — Ballið er búið, ger so væl og betal, Palleba.

Afturvendandi evni hjá Óla Petersen eru, at vanligi feroyingurin hevur so litla ávirkan á gerandisdag sin, hvussu ið avgerðir verða tiknar uttan mun til liv og lagnu hjá fólki. Hvussu ið tey sum einki fyrilit hava, hava tikið valdið í hesum samfelagi, hvussu litil virðing er fyrri demokratium, hvussu litið ið fólk fáa at vita um tey tiltøk, ið hava ávirkan á liv teirra. Hvussu ið summir politikarar, almennir leiðarar og nevndarformenn, liva og látast sum

teimum lystir, uttan virðing fyrri fólkaræðisligum meginreglum um virðing fyrri øðrum menniskjum, um alment innlit og almenna ávirkan, at taka onnur menniskju við upp á ráð og ikki minst, at tað eru menniskju tey hava við at gera. Nú arbeiðsloysið ríður landinum sum marran, hevur tað ikki minni týðning, at gera vart við fólkaræðisliga grundarlagið, og við tey mannarættindi, ið samtykt eru, tá mong av teimum, ið valdið hava, tykjast at halda, at fólk bert eru finnur í leiki teirra og ikki einstakar lagnur í hvørjum føri. Í tekningunum hjá Óla Petersen stendur feroyingurin oftani bert sum áskoðari í einum samfelag, ið jú er okkara alra, meðan politikarar, vinnulívsfólk, stovnsleiðarar og nevndarformenn bera seg, sum áttu tey samfelagið einsamøll. Hesi víðurskipti geva Óla Petersen høvi til at koma við oftani beiskum viðmerkingum til, hvussu ið sjálvsegð demokratisk rættindi

verða traðkað undir fót. Í hesum fœrinum verður tað skemtiliga, speisemið, til beinleiðis lut-tøku í tí alneyðuga kjak-inum í einum fólkaræðisligum samfelag, men lat-ið í skemt. Ein framúr góð lýsing av tí vantandi demokratium og innlit-inum í almenn víður-skifti er tekning hjá Óla Petersen frá 14. juni 1991, (s. 129), har hann visir á, sum hann sjálvur sigur: At landsstýrið hevur gjørt uppskot um alment innlit, men und-

antøkini í tí eru fleiri enn rættindini. Á myndini siggja vit vanliga keipumyndina av feroyingin-um, sitandi við bindi fyrri eyguni, væl bundin á stóli, og uppi yvir hon-um hongur ber pera. Honum við lið standa lögmaður og varaløgmaður, varaløgmaður, heldur aftan fyrri bak skjól, á teimum stendur m.a. S.E.V. og Heyga-drangur, meðan lögmaður stendur við hondini á kontaktini á veggnum til reiðar at slökkja,

Tómur bussur

— Skulu vit royna eitt vinstrasving?

"Fongur er í tekningunum hjá Óla Petersen, og ikki dugi eg at siggja, at teknarin er bundin av, at tekningarnar eru almannakunngjörðar í flokspolitiskum blað."

hann sigur við varaløgmann: Tá je havi sløkt ljósið, heldur tú skjólini fyrri nösina á honum í fimtan sekund. Henda tekning sigur nógv meira enn orð um støði undir fólkaræðinum her á landi.

Mangt annað kundi verið at trivið í burtur úr bókin, men evnini eru so mong og tekningarnar so nógvar, at ikki verða stundir og umstøður til tað ber. Bert tað, at best líkar mær sjálvum tekningarnar hjá Óla Petersen av vanliga feroyinginum uttan tað, at eg haldi, at av og á er atgerðarloysið hjá honum ov stórt. Men kanska er tað tann syndarlígi veruleikin, at tað er neyðugt fyrri betri at fáa lýst hvussu hann verður við-farin. Og kanska er hann ikki uttan skuld sjálvur. Fólkaræðið krevur virkna lutløku. Óli Petersen tekur lut, gera hini tað?

Fongur er í hesum tekningum hjá Óli Petersen, og ikki dugi eg at siggja, at teknarin er bundin av, at tekningarnar eru almannakunngjörðar í flokspolitiskum blað, um so var, so høvdu tekningarnar eisini mist broddin, nei, her fær hvar sitt uttan mun til politiskan lit og sannfæring; men samhugi merkist í tekningunum, samhugi við vanliga fólkinum.

Samanumtikið er Óli Petersen maður við margtáttadum evnum. Í hesum savni av tekningum hansara er skemt, keipumyndir og speisemi á høgum stigi. Hann dugir at bera seg sum tann stóri skemtarin, samstundis við at álvari býr undir. Men tað er við myndunum hjá Óla Petersen, sum við myndunum hjá øðrum listafólki, myndirnar skulu siggjast.

Rógvi Thomsen